

SCRISOARE PASTORALĂ 2014

NAȘTEREA DOMNULUI ȘI DUMNEZEULUI ȘI MÂNTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

Hristos Se Naște! Măriți-L!

“În multe rânduri și în multe feluri grăindu-le Dumnezeu odinioară părinților noștri prin profeți, în zilele acestea de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul, pe Care L-a pus moștenitor a toate, prin Care și veacurile le-a făcut Fiind El strălucirea slavei Sale și chipul ființei Sale, și pe toate ținându-le cu cuvântul puterii Lui...”

(Evrei 1,1-3)

Preaiubiților noștri fii și fiice duhovnicești,
Preacucernicului cler, preacuvioșilor monahi și monahii și binecredincioșilor creștini,
ai de Dumnezeu-păzitei noastre episcopii,

*Har și Pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Hristos,
iar de la noi, arhieresti binecuvântări!*

Pentru noi, cei muritori, trecerea timpului este importantă. Totul omul este conștient de schimbările care vin cu trecerea timpului...răsăritul sau apusul soarelui, trecerea anotimpurilor, curgerea anilor vieții – nașterea și moartea omului. Cu toții știm că a fost un timp în care nu eram pe acest pământ și că veni timpul când noi nu vom mai fi.

Sfântul Apostol Pavel, în epistola către Evrei, menționează etape ale timpului, a căror înțelegere este de o importanță majoră pentru fiecare dintre noi, și anume, “creerea universului,” “în vremurile cele din urmă,” “în cele de demult,” iar în Cartea Facerii auzim chiar din primele cuvinte, “Întru început, Dumnezeu a făcut cerul și pământul” (Facere 1,1). Aceste menționări ale timpului ne aduc aminte de lucrarea dumnezeiască a creației, care “pe toate le ține cu cuvântul puterii Lui.” Sfântul Ioan Evanghelistul mărturisește că “la început a fost Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul” (Ioan 1,1) Cuvântul este Hristos “care a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Timotei 1,15). De la facerea omului și până la a doua venire a lui Hristos, la “viața veacului ce va să fie,” Dumnezeu ne vorbește nouă, fiilor săi, despre mântuirea pe care ne-a pregătit-o.

Ne aduce aminte deci Sfântul Apostol Pavel că Dumnezeu este prezent și lucrează neîncetat în creație și că ne comunică nouă tuturor darurile sale prin harul Său. Dumnezeu “a grăit odinioară părinților noștri,” adică, El a fost și este prezent în societatea umană și o face prin diferite feluri, nu în ultimul rând, prin faptul că ne-a grăit și ne grăiește veșnic prin proorocii Săi. Dar toată această comunicare a fost parțială. Planul lui Dumnezeu de mântuire nu a fost descoperit înainte de plinirea vremii. După cum adeverește Sfântul Apostol Pavel, că a fost un timp “înainte” și unul “după.”

Timpul de dinainte a fost atunci când Dumnezeu ne-a grăit prin prooroci, spunându-ne că El Însuși va veni în lume. Isaia, proorocul, Îl numește “Emanuel” sau “Dumnezeu este cu noi” (Isaia 7,14), iar Fericitul Augustin ne spune că “toate acele texte pe care evrei le au” (Comentariu la Psalmi 56) sunt profeții care au fost făcute înainte de venirea Domnului, înainte de nașterea Sa, și pe care, El, le împlinește deoarece toate aceste profeții au fost și sunt despre El.

Proorocii au fost oameni din popor, aleși să facă cunoscut planul de mântuire a lui Dumnezeu, dar ei atunci au știut numai ceea ce le-a fost descoperit să vestească. Dar nouă, Dumnezeu ne-a vorbit direct, prin însuși Fiul Său care este “moștenitor întru toate ale sale” și care “ține toate cu puterea cuvântului Său.” Adică, Cuvântul, Hristos Domnul, ține lumea aceasta în care trăim, același cuvânt

prin care toate s-au făcut într-un început.

Iisus Hristos, Fiului lui Dumnezeu, este strălucirea Slavei Tatălui, aceeași slavă pe care El, Însuși, le-a descoperit-o sfinților Săi Apostoli pe muntele Taborului, “lumina lină a sfintei Slave.” El este ca și Tatăl și este “imaginea chipului Său,” Dumnezeu Adevărat din Dumnezeu Adevărat, Lumină din Lumină, născut din Tatăl mai înainte de veci” ne spune Crezul. Aceasta ne arată clar că Hristos nu este un profet care ne vorbește despre ceea ce i-a fost descoperit a spune, pentru că El Însuși este sursa revelației planului de mântuire a lui Dumnezeu, El este Cuvântul, Fiul, cel ce ține toate prin puterea cuvântului.

Deși proorocii au vestit cele descoperite lor de Dumnezeu despre planul mântuirii Sale pentru omenire, Dumnezeu S-a descoperit mai complet la “plinirea vremii.” În istoria omenirii, plinirea vremii a fost atunci când Dumnezeu a chemat și invitat omul să conlucreze la făptuirea unui eveniment unic. Aceasta invitație a fost bine-primită de către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, Maica Domnului, care a purtat în pântecele său și a adus în lume, pe Fiul, Cel din Veac Născut al lui Dumnezeu, pe Iisus Hristos, Domnul nostru.

Vremurile mai de apoi sau “zilele cele din urmă” este timpul după nașterea trupească a Domnului, timpul în care noi trăim, “aceste zile din urmă” când Dumnezeu ne grăiește nouă direct prin Fiul Său și Domnul nostru Iisus Hristos. Dumnezeu Însuși a venit între oameni, “fiind născut din Fecioară de la Duhul Sfânt.”

Hristos, Fiului Omului, a binevoit să se nască între oameni și pentru oameni. Proorocii, bărbați și femei, au fost născuți într-un anumit timp în istorie, precum și Hristos în umanitatea Sa s-a născut în lume, în timpul istoric, luând trup din Sfânta Fecioară, Născătoare de Dumnezeu. Sfântul Leon cel Mare ne explica acest lucru, “și printr-o naștere nouă, Hristos s-a născut din pântecele Fecioarei, fără dorință bărbătească și fără a strica fecioria maicii Sale... Orginica este diferită dar firea aceeași...nu prin legătură trupească ci prin puterea lui Dumnezeu a fost făcut aceasta...pentru că fecioara a luat în pântece, fecioara a purtat și fecioară a rămas” (Cuvântări 22,2).

Hristos a fost din veac cu Tatăl, precum ne spune Sfântul Ioan Damaschin, “Trupul cel născut din Sfânta Fecioară este cu adevărat trup unit cu dumnezeirea” (De Fide Orth. 3,5). Acesta este înțelesul cuvintelor “vremurile cele mai de apoi” sau “aceste zile din urmă.” Timpul dinainte de nașterea trupească a lui Hristos, Domnul, și timpul de după această naștere, aceste vremuri în care noi azi trăim. Lumea a numărat veacurile ținând cont de acest lucru, “înainte de Hristos” și “după Hristos,” și nu cu denumirea seculară, “era comună,” cum este acum folosit. Venirea lui Hristos în lume, în istorie, rămâne un eveniment unic, cu un “înainte” și un “după” chiar dacă societatea de azi nu recunoaște acest lucru al întrării în timp a Fiului lui Dumnezeu. Pe noi Hristos ne întreabă un singur lucru, “Voi, Cine spuneți că sunt Eu?” (Matei 16,6). Iar noi trebuie să credem și să răspundem, “tu ești Hristoase, puterea lui Dumnezeu Tatăl cu care împreună toate s-au făcut în lumea aceasta și care toate le ți cu puterea cuvântului.”

Hristos este cu adevărat “moștenitor a toate” precum spune Sfântul Clement Alexandrinul, “Cuvântul, care într-un început ne-a dăruit nouă viața ca cel Creator când ne-a plăsmuit, ne-a învățat să viețuim cum se cuvine când a venit nouă ca Invățător, și ca Dumnezeu apoi să ne conducă spre viața veșnică” (Scrisoare către Paganii 1,7). Cel Care a creat împreună cu Tatăl, Care ne-a mântuit pe Cruce, Care ne-a trimis nouă Mângâietor, este cel Care este moștenitor a toate și este Acela a Cărui naștere astăzi o binevestim.

“Slava într-un ceas de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, iar între oameni bunăvoire!”

Cântarea îngerilor la nașterea Mântuitorului să răsune și din inimile noastre în această zi!

Hristos se naște! Măriți-L!

+ Nathaniel

+ NATHANIEL,

**Din mila lui Dumnezeu și voința poporului
Arhiepiscop de Detroit și al Episcopiei Ortodoxe Române din America și Canada**